

Елайджа - номер три

Нехай буде відомо

Jeff Pippenger

2023-09-29

І сталося під час приношення вечірньої жертви, що наблизився пророк Ілля й сказав: Господи, Боже Авраама, Ісака та Ізраїля, нехай сьогодні буде відомо, що Ти Бог в Ізраїлі, і що я Твій раб, і що я зробив усе це за Твоїм словом. 1 Царів 18:36.

Ми розглядали риси Іллі як символу. Однією з цих рис є те, що служіння і звістка Іллі, Івана Хрестителя та Вільяма Міллера були знаряддями суду. Їхню звістку Господь використав, щоб випробувати їхні відповідні історії. Ісус сказав, що якби Він не прийшов, то прискіпчиві юдеї не мали б гріха.

Якби Я не прийшов і не говорив до них, вони не мали б гріха; але тепер вони не мають виправдання для свого гріха. Іван 15:22.

Єзекіїль вказує на той самий принцип для прискіпчивих юдеїв у своїй історії.

Бо вони діти зухвалі й твердосерді. Я посилаю тебе до них; і ти скажеш їм: Так говорить Господь Бог. А вони — чи послухають, чи не послухають (бо вони дім бунтівний), — усе ж знатимуть, що пророк був серед них. Єзекіїль 2:4, 5.

Символіка Іллі включає його роль як знаряддя суду.

Ті, хто займаються проголошенням звістки третього ангела, досліджують Писання за тим самим планом, якого дотримувався батько Міллер. У невеличкій книжці під назвою «Погляди на пророцтва і пророчу хронологію» батько Міллер подає такі прості, але розумні й важливі правила для вивчення та тлумачення Біблії:

1. Кожне слово повинно мати належний стосунок до предмета, представленого в Біблії;
2. Усе Святе Письмо необхідне і може бути зрозумілим завдяки сумлінному застосуванню та вивченню;
3. Ніщо, відкрите в Писанні, не може і не буде приховане від тих, хто просить у вірі, не вагаючись;
4. Щоб зрозуміти вчення, зберіть усі місця Писання щодо предмета, який бажаєте пізнати, тоді нехай кожне слово має свій належний вплив; і якщо ви зможете сформулювати свою теорію без суперечностей, ви не можете помилятися;
5. Писання має бути власним тлумачем, оскільки воно є правилом саме для себе. Якщо я покладаюся на вчителя, щоб він мені тлумачив, а він лише вгадує його значення або бажає, щоб воно було саме так через його сектантське віровизнання, або щоб його вважали мудрим, тоді правилом для мене стають його здогадки, бажання, віровизнання чи мудрість, а не Біблія.'

Наведене вище — частина цих правил; і під час нашого вивчення Біблії всім нам слід дотримуватися викладених принципів.

Справжня віра ґрунтується на Святому Письмі; але Сатана використовує стільки хитрощів, щоб перекручувати Святе Письмо й вводити в оману, що потрібна велика пильність, аби зрозуміти, чого воно насправді навчає. Однією з великих оман нашого часу є те, що багато хто надмірно зосереджується на почуттях і заявляє про свою чесність, водночас ігноруючи прямі вислови Божого слова лише тому, що те слово не збігається з почуттями. У багатьох немає для своєї віри іншої основи, крім емоцій. Їхня релігія полягає в збудженні; щойно воно припиняється, їхня віра зникає. Почуття можуть бути половою, але Боже слово — пшеницею. А «що, — каже пророк, — половина до пшениці?»

Ніхто не буде засуджений за те, що не зважав на світло й знання, яких ніколи не мав і не міг здобути. Але багато хто відмовляється коритися істині, яку подають їм послі Христа, бо хочуть відповідати стандарту цього світу; і істина, що досягла їхнього розуміння, світло, яке засяло в душі, осудить їх на Суді. У ці останні дні ми маємо накопичене світло, яке сяло крізь усі віки, і ми будемо нести відповідну відповідальність. Шлях святості не на одному рівні зі світом; це шлях піднесений. Якщо ми ходитимемо цим шляхом, якщо побіжимо шляхом Господніх заповідей, то побачимо, що «стежка праведних — мов сяюче світло, що світить усе більше й більше аж до повного дня». Review and Herald, 25 листопада 1884 р.

Нас не «засуджують за те, що ми не зважали на світло і знання, яких» ми «ніколи не мали, і» ми «не могли здобути». Важливою частиною цього твердження є вислів «не могли здобути». Ілля, Іван і Міллер уособлюють світло для своїх поколінь, яке можна було здобути. Наявність їхнього послання знімала прикриття того, що юридично у Сполучених Штатах називають «правдоподібним запереченням». Послання Іллі в будь-якому поколінні, де воно проявляється, знімає будь-яке «правдоподібне заперечення», тим самим притягаючи все покоління до відповідальності за світло, яке тоді подається.

Мій брат якось сказав, що не буде слухати нічого щодо вчення, якого ми дотримуємося, бо боявся, що його переконають. Він не приходив на зібрання і не слухав проповідей; але згодом заявив, що зрозумів: він був так само винний, якби їх почув. Бог дав йому можливість пізнати істину, і Він покличе його до відповідальності за цю можливість. Є багато з-поміж нас, хто упереджено ставиться до вчень, які тепер обговорюються. Вони не приходять слухати, не досліджують спокійно, а висувають свої заперечення наосліп. Вони цілком задоволені своєю позицією. «Ти кажеш: Я багатий, і розбагатів, і ні в чому не маю нужди; і не знаєш, що ти нещасний, і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і нагий. Раджу тобі купити в Мене золота, вогнем випробуваного, щоб збагатіти; і білий одяг, щоб одягнутися, і щоб не з'явилася ганьба твоєї наготи; і намасти свої очі очною маззю, щоб бачити. Кого Я люблю, тих докоряю й караю; тож будь ревним і покайся» (Об'явлення 3:17–19).

«Це місце Писання стосується тих, хто живе там, де звучить ця звістка, але не хочуть приходити, щоб її слухати. Звідки вам знати, чи не дає Господь нових свідчень Своєї істини, подаючи її в новому освітленні, щоб приготувати шлях Господній? Які плани ви виношували, щоб нове світло прийняло ряди Божого народу? Які маєте докази, що Бог

не послав світла Своїм дітям? Уся самовпевненість, егоїзм і гордість власної думки мають бути відкинуті. Ми повинні прийти до ніг Ісуса і вчитися в Нього, який лагідний і покірний серцем. Ісус не навчав Своїх учнів так, як рабини навчали своїх. Багато юдеїв приходили й слухали, як Христос відкривав таємниці спасіння, але приходили не вчитися; приходили, щоб критикувати, щоб спіймати Його на якійсь суперечності, аби мати щось, чим настроїти народ проти Нього. Вони задовольнялися своїми знаннями, але діти Божі мають знати голос Істинного Пастиря. Хіба не саме час постити й молитися перед Богом? Ми в небезпеці розбрату, в небезпеці стати на чийсь бік у спірному питанні; і хіба не слід нам щиро, зі смиренням душі, шукати Бога, щоб пізнати, що є істина?» Вибрані послання, книга 1, 413.

Ті, хто представляють вістку Іллі, є знаряддями суду в процесі очищення, який готує шлях для посланця завіту, щоб очистити храм. При звершенні праці очищення храму відкривається світло теперішньої істини. Якби воно не було відкрите, ті, кого Христос прагнув і прагне очистити, зберегли б свою лаодикійську одягу самообману. Ілля символізує служіння, яке представляє істину як знаряддя суду. Ось чому нам сказано, що ті, хто відкинув вістку Івана Хрестителя, не могли отримати користі від вчення Ісуса.

"Мені знову вказали на проголошення першого пришествя Христа. Івана було послано в дусі й силі Іллі, щоб приготувати шлях Ісусові. Ті, хто відкинув свідчення Івана, не мали користі з учення Ісуса." Ранні твори, 258.

У пророчих історіях, які символізують очищення Божого народу, розкривається послання теперішньої істини, що покладає на покоління відповідальність за вибір між темрявою і світлом.

А ти, Даниїле, сховай ці слова і запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатимуть туди й сюди, і знання помножиться.... І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова сховані й запечатані до часу кінця. Багато хто очистяться, збільюють і будуть випробувані; а нечестиві чинитимуть нечестиво, і ніхто з нечестивих не зрозуміє; а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:4, 9, 10.

Ті, хто представляють послання Іллі у своїх поколіннях, Христос визнає Своїми посланцями, щоб використовувати їх як знаряддя суду. Це й мав на увазі Ілля, коли сказав: «Нехай буде відомо цього дня, що Ти — Бог в Ізраїлі, і що я — Твій раб, і що я зробив усе це за Твоїм словом».

Ця істина також викладена Ісусом щодо Івана Хрестителя.

Коли ж вони відходили, Ісус почав говорити народові про Івана: Чого ви виходили в пустелю дивитися? Тростину, яку вітер хитає? Але чого виходили дивитися? Чоловіка, зодягненого в м'які шати? Ось ті, що носять м'який одяг, перебувають у царських палатах. Але чого виходили дивитися? Пророка? Так, кажу вам, і більше, ніж пророка. Бо це той, про кого написано: Ось Я посилаю Свого посланця перед лицем Твоїм, який приготує шлях Твій перед Тобою. Матвія 11:7–10.

Іван був більше, ніж пророк, він був знаряддям суду, а його служіння було пов'язане з його поколінням, бо вони виходили в пустелю, щоб побачити його, так само певно, як увесь Ізраїль прийшов на Кармел за наказом Ахава. Вільям Міллер зрозумів помноження знання, яке було розпечатане 1798 року. Він представляв тих, хто бігав туди й сюди в Божому Слові, коли знання помножувалося. Його звістка базувалася на пророчому часі, і 1840 року його звістка та служіння були представлені його поколінню таким чином, що весь протестантський світ стежив, чи спрацює його методологія. Коли це підтвердилося, його звістка поширилася по всьому світу.

"У 1840 році ще одне визначне виконання пророцтва викликало широкий інтерес. За два роки до того Джозая Літч, один із провідних служителів, що проповідували другий прихід, опублікував тлумачення 9-го розділу Одкровення, у якому передбачав падіння Османської імперії. Згідно з його розрахунками, ця держава мала бути повалена ... 11 серпня 1840 року, коли слід було очікувати, що османська влада в Константинополі буде зламана. І це, я вірю, виявиться саме так."

У точно зазначений час Туреччина через своїх послів прийняла захист союзних держав Європи і таким чином поставила себе під контроль християнських держав. Ця подія точно виконала пророцтво. Коли про це стало відомо, безліч людей переконалися в правильності принципів тлумачення пророцтв, прийнятих Міллером і його сподвижниками, і адвентний рух отримав дивовижний поштовх. Вчені та впливові люди об'єдналися з Міллером як у проповіді, так і в публікуванні його поглядів, і з 1840 по 1844 рік справа швидко поширювалася. Велика боротьба, 334, 335.

Період з 1840 по 1844 роки представляє історію «семи громів» десятого розділу Об'явлення. У тій історії було започатковано процес очищення, який був представлений у третьому розділі книги Малахії та в двох очищеннях храму Христом. Процес очищення був поступовим випробувальним процесом, заснованим на розумінні Міллера принципу «день за рік». Ті, хто представляють вістку Іллі, готують шлях для того, щоб посланець звіту раптово прийшов до Його храму, і вони є символом знаряддя суду, яке посланець звіту використовує, щоб вимести тих, хто обирає темряву, а не світло.

Я справді хрещу вас водою на покаяння; але Той, хто йде по мені, міцніший за мене; я недостойний нести Йому взуття; Він хреститиме вас Святим Духом і вогнем. У Його руці лопата для провіювання, і Він ретельно очистить Свій тік та збере Своєю пшеницю до засіків, а половину спалить негасимим вогнем. Матвія 3:11, 12.

У дні Христа, як це відображено в Євангелії від Івана 6:66, Він втратив більше учнів, ніж у будь-який інший час. У «The Desire of Ages», де розглядається цей уривок з Івана, метод застосування пророцтв був саме тією причиною, через яку учні відійшли. Вони не могли зрозуміти, що буквально відображає духовне, і, за словами апостола Павла, буквально передує духовному.

Так і написано: Перший чоловік, Адам, став душею живою; останній Адам — духом животворним. Та не перше духовне, але природне; а потім — духовне. 1 Коринтян 15:45, 46.

Не бажаючи і тому не здатні, юдеї відмовилися зрозуміти Христа, коли Він назвав Себе хлібом з небес, який треба було їсти. Звичаї та традиції взяли гору над способом, який застосовував Сам Христос. Щодо цієї історії Сестра Вайт записала:

Публічний докір за їхню невіру ще більше відчужив цих учнів від Ісуса. Вони були вкрай невдоволені і, бажаючи завдати болю Спасителеві та задовольнити злобу фарисеїв, відвернулися від Нього і зі зневагою покинули Його. Вони зробили свій вибір: узяли форму без духу, лущиння без зерна. Їхнє рішення згодом так і не було переглянуто; бо вони більше не ходили з Ісусом.

"Віяло Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці." Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини полова відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: "Жорстке це слово; хто може його слухати?" Бажання віків, 392.

Це посланець заповіту Малахії, який очищує синів Левія вогнем. Він ретельно очищує свій тік, відокремлюючи пшеницю від полови. Він виконує цю працю віялом. Віяло й здійснює відокремлення, і віяло — це вістка теперішньої істини для кожної відповідної історії, у якій Він очищує синів Левія. Віяло — це вістка Іллі та вісники, які являють собою знаряддя суду.

Ось, Я пошлю Мого посланця, і він приготує дорогу переді Мною; і Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, і Посланець Заповіту, Яким ви тішитесь,— ось, Він прийде, говорить Господь Саваот. А хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників. І сяде Він, як плавильник та очищувач срібла; і очистить Він синів Левія, і переплавить їх, як золото й срібло, щоб вони приносили Господеві жертву у праведності. Тоді буде приємною Господеві жертва Юди та Єрусалима, як за давніх днів і як у попередні роки. Малахії 3:1–4.

Той, хто приходить після Івана Хрестителя, — це Той, хто очищає свій тік віялом і подібний до вогню плавильника. Процес очищення здійснюється посланцем заповіту і, отже, вказує на історичний період, коли Господь укладає заповіт із новим обраним народом заповіту. Коли стародавній Ізраїль був визволений із єгипетського рабства, однією з тем тієї священної історії було питання «первістка». Чи то йшлося про смерть єгипетських первістків, чи про Боже проголошення Ізраїлю Своїм первістком.

І скажеш фараонові: Так говорить Господь: Ізраїль — Мій син, Мій первісток. І кажу Я тобі: Відпусти Мого сина, щоб він служив Мені; а коли відмовишся відпустити його, то ось, Я вб'ю твого сина, твого первістка. Вихід 4:22, 23.

Коли Бог уклав завіт з Ізраїлем під час визволення з Єгипту, Його задумом було, щоб кожен первісток із кожного племені був посвячений на священницьке служіння. Але під час бунту із золотим тельцем лише плем'я Левія стало на бік Мойсея. За їхню вірність Бог скасував Свій план, за яким первісток кожного племені мав бути посвячений на священство, і, обминувши інші племена, дав племені Левія виняткове право на священство. Коли посланець завіту очищує синів Левія, це відображає історію, коли колишній народ завіту відсувають убік заради нового народу завіту. Так було з Іваном Хрестителем, мілеритами, і так буде зі ста сорока чотирма тисячами. З 1840 по 1844 рік процес очищення було розпочато випробувальним аспектом пророчого послання, даного Вільяму Міллеру. Це привело до того, що 22 жовтня 1844 року Господь раптово прийшов до Свого храму, але процес очищення завершився лише у 1863 році.

І пророцтво Даниїла 8:14: "До двох тисяч трьохсот днів; тоді святилище буде очищене", і вістка першого ангела: "Бійтеся Бога і віддайте Йому славу, бо настала година Його суду", вказували на Христове служіння у Святому Святих, на слідчий суд, а не на прихід Христа для викуплення Його народу та знищення нечестивих. Помилка полягала не в обчисленні пророчих періодів, а в події, яка мала відбутися в кінці 2300 днів. Через цю помилку віруючі зазнали розчарування, однак усе, що було передвіщене пророцтвом, і все, на що вони мали підставу в Писанні очікувати, звершилося. Саме тоді, коли вони оплакували крах своїх надій, відбулася подія, про яку звіщала вістка, і яка повинна була звершитися, перш ніж Господь міг з'явитися, щоб дати нагороду Своїм слугам.

"Христос прийшов не на землю, як вони очікували, але, як було передбачено у прообразі, у Святе Святих Божого храму на небі. Пророк Даниїл зображує Його як Того, хто в цей час приходить до Стародавнього днями: 'Я бачив у нічних видіннях, і ось, з небесними хмарами прийшов подібний до Сина Людського, і прийшов' — не на землю, але — 'до Стародавнього днями, і підвели Його перед Ним.' Даниїла 7:13."

Про це пришествя провістив також пророк Малахія: "Господь, Якого ви шукаєте, раптово прийде до Свого храму, і Посланець заповіту, Якого ви бажаєте; ось, Він прийде, говорить Господь Саваот." Малахії 3:1. Пришествя Господа до Свого храму було для Його народу раптовим, несподіваним. Вони не чекали Його там. Вони очікували, що Він прийде на землю, "у полум'яному вогні, чинячи відплату тим, хто не знає Бога і не кориться Євангелії." 2 Солунян 1:8.

Але люди ще не були готові зустріти свого Господа. Ще належало звершити для них працю підготовки. Їм мало бути дано світло, що спрямовувало б їхні думки до Божого храму на небі; і коли вони вірою йтимуть за своїм Первосвящеником у Його служінні там, їм відкриються нові обов'язки. Церкві мало бути дано ще одне послання з попередженням і настановою.

Пророк каже: «Хто витримає день Його приходу? І хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він — як вогонь плавильника і як луг пральників; і сяде Він як переплавник і очищувач срібла; і очистить синів Левія, і переплавить їх, як золото та срібло, щоб вони приносили Господеві приношення в праведності». Малахії 3:2, 3. Ті, хто житимуть на землі, коли

заступництво Христа у небесному святилищі припиниться, повинні будуть стати перед лицем святого Бога без посередника. Їхні шати мають бути без плями, їхні характери мають бути очищені від гріха кров'ю покроплення. Божою благодаттю та власною старанністю вони повинні стати переможцями в боротьбі зі злом. Поки на небі триває слідчий суд, поки гріхи каючих віруючих усуваються зі святилища, серед Божого народу на землі має відбуватися особлива праця очищення, відкинення гріха. Ця праця ясніше представлена у звістках 14-го розділу Об'явлення.

Коли це діло буде звершене, послідовники Христа будуть готові до Його явлення. «Тоді буде приємна Господу жертва Юди та Єрусалима, як за давніх днів і як у колишні роки». Малахії 3:4. Тоді Церква, яку наш Господь під час Свого пришествя прийме Собі, буде «славною Церквою, що не має ні плями, ні зморшки, ані нічого подібного». Ефесянам 5:27. Тоді вона постане «мов ранок, вродлива, як місяць, ясна, як сонце, і грізна, як військо з прапорами». Пісня над піснями 6:10.

Окрім приходу Господа до Його храму, Малахія також провіщає Його друге пришествя, Його прихід для звершення суду, такими словами: «І Я наближусь до вас для суду; і буду скорим свідком проти чаклунів, і проти перелюбників, і проти кривоприсяжників, і проти тих, що утискають наймита у його платні, вдову та сироту, і позбавляють чужинця його права, і Мене не бояться, — говорить Господь Саваот». Малахії 3:5. Юда говорить про ту саму подію, коли каже: «Ось, Господь приходить з десятками тисяч Своїх святих, щоб учинити суд над усіма і викрити всіх нечестивих між ними за всі їхні безбожні діла». Юди 14, 15. Цей прихід і прихід Господа до Його храму — різні й окремі події.

Прихід Христа як нашого Первосвященника до Святого Святих для очищення святилища, представлений у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, провіщений Малахією, є описами тієї самої події; і це також відображено приходом Жениха на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25. Велика боротьба, 424–426.

В останньому абзаці згадуються чотири «приходи», і всі вони — один і той самий прихід, символізований чотирма різними способами. Один із цих «приходів» — притча про десять дів.

Мені часто вказують на притчу про десять дів, з яких п'ять були мудрі, а п'ять — нерозумні. Ця притча вже виконалася і ще виконається до останньої літери, бо вона має особливе застосування до цього часу і, подібно до звістки третього ангела, виконалася і надалі залишатиметься нинішньою істиною аж до кінця часу. *Review and Herald*, 19 серпня 1890 року.

Якщо чотири «пришествия» «є описами тієї самої події», тоді ті чотири «пришествия», які здійснилися на початку адвентизму в міллеритському русі, «будуть виконані» знову «до останньої літери» в русі Іллі наприкінці адвентизму.

Вільям Міллер і міллеріти були носіями вістки першого ангела, і в тому самому уривку з «Ранніх творів», який ми нещодавно цитували, вістка першого ангела мала ті самі риси, що характеризували Івана Хрестителя. Ми цитували уривок, де сказано, що ті, хто відкинув вістку Івана Хрестителя, не могли скористатися вченням Ісуса. У наступному абзаці вона каже: «Ті, хто відкинув першу вістку, не могли скористатися другою; також вони не отримали користі від опівнічного крику, який мав підготувати їх, щоб вірою разом з Ісусом увійти у Святеє Святих небесного святилища». І Вільям Міллер, і Іван Хреститель є знаряддями суду.

Якби ніхто з них не з'явився, їхні відповідні покоління не несли б відповідальності за відкинення світла. Бог використав тих двох посланців, щоб зняти лаодикійський покров гріха, і тим самим виявив лаодикійську наготу колишнього вибраного народу, проголосивши звістку, яка, незалежно від того, чи була вона прийнята, чи відкинута, мала бути використана на суді як знак того, що серед них був пророк. Історія 1840–1844 років була прообразно представлена вогнем, що зійшов на жертву Іллі на горі Кармелі. Істинний пророк був відрізнений від лжепророків.

Ми дійшли до того моменту, коли слід окреслити процес очищення, що тривав після 22 жовтня 1844 року. Сестра Вайт заявила, що після 22 жовтня 1844 року «люди ще не були готові зустрітися зі своїм Господом. Ще залишалася праця приготування, яку належало звершити для них. Мало бути дано світло, яке спрямовувало б їхні думки до Божого храму на небі; і коли вони вірою підуть слідом за своїм Первосвященником у Його служінні там, їм відкриються нові обов'язки. Церкві мало бути дано ще одне послання застереження і наставлення».

Коли адвентизм відкинув «сім часів» із двадцять шостого розділу книги Левіт, які Даниїл назвав «клятвою» Мойсея, він втратив здатність усвідомлювати, що процес очищення продовжувався за межами початкової праці з розуміння істин, пов'язаних із відкриттям суду.

Ми розглянемо триваючий процес очищення в наступній статті й почнемо узгоджувати рік істинного протестантизму, який мілеритський адвентизм отримав у 1840-х роках, із роком республіканізму.